

Sammanfattning av docentföreläsning 10 maj 2016 - Ingrid Ljungvall

Metodutveckling inom smådjurskardiologin – ”Det är inte buren som avgör hur vackert fågeln sjunger”.

När ett djur drabbas av hjärtsjukdom finns en risk att sjukdomen med tiden kan leda till kongestiv hjärtsvikt. En tidig diagnos av sviktstadiet kan minska lidandet för den drabbade individen, eftersom adekvat behandling då kan påbörjas innan grava sjukdomstecken på svikt har hunnit utvecklas. Monitorering av sjukdomsdrabbade djur, utförd av såväl veterinär som djurägare, kan öka möjligheten för tidig diagnos av hjärtsvikt.

Redan i veterinärmedicinsk litteratur från början av 1800 talet beskrevs onormala hjärtstötningar och känslan av ett ”svir”, då handen placerades på hundens bröstorg, vara associerade med hjärtsjukdom. Utvecklingen av diagnostiska hjälpmedel för hjärtsjukdom hos hund och katt har sedan dess varit enorm. I dag har vi, till exempel, tillgång till avancerad ultraljudsteknik, ljudanalysprogram, och datortomografi för utredning av hjärtstatus hos hund och katt.

Ny metodik kan komplettera eller ersätta äldre undersökningsmetoder. Detta kan dels komma det enskilda djuret till godo och dels ge ökad kunskap om olika hjärtsjukdomar generellt. Det senare kan, i sin tur, ligga till grund för utveckling av nya medicinska behandlingsprinciper och ökad djurvälstånd.

Arbetet med att vidareutveckla och utvärdera nya metoder är viktigt, men utvärdering och optimering av redan befintliga undersökningsmetoder bör även fortgå parallellt, eftersom ny teknik inte alltid har visat sig ha ett högre diagnostiskt värde än väletablerade metoder. En ytterligare fördel med vidareutveckling av ”enkla” undersökningsmetoder är att veterinärer (och i vissa fall även djurägare), utan tillgång till avancerad utrustning, kan använda teknikerna. Även om vi i dag har tillgång till högteknologisk utrustning inom smådjursjukvården, så bör vi fortsätta att utvärdera och använda äldre, tekniskt enklare, metoder.

